Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος — *Ἀθῆναι, 26 Ὀκτωβρίου 1940* — *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 48*

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὴν προηγούμενη ἡμέρα ὁ καιρὸς ἦταν ἐλεεινός. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀκόμη χειρότερος. Ὑγρός, βροχερὸς καὶ κρύος, ὅσο δὲν μποροῦσε πάρα πάνω. Ἡ Σάρα εἶχε νὰ κάνῃ ἕνα σωρὸ δρόμους. Ἡ μαγείρισσα ἦταν πραγματικὰ ἀνυπόφορη καὶ οὔτε προσπαθοῦσε κἂν νὰ περιορίσῃ τὰ νεῦρα της, τώρα ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ Σάρα εἶχε φάει τέτοια κατσάδα ἀπὸ τὴ διευθύντρια. Μὰ τί ρόλο ἔπαιζαν ὅλα αὐτά; Τὸ πλούσιο δεῖπνο τῆς προηγούμενης νύχτας εἶχε δώσει νέες δυνάμεις στὴ μικρὴ ὀρφανή. Ἤξερε πὼς θὰ κοιμόταν σ' ἕνα ζεστὸ καὶ μαλακὸ κρεββάτι καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ στομάχι της ἄρχιζε πάλι νὰ παίζῃ ταμπούρλο—ὅπως ἦταν ἄλλωστε φυσικό—καταλάβαινε ὅτι τώρα θὰ μποροῦσε νὰ περιμένῃ ὡς αὔριο τὸ πρωὶ ποὺ θὰ τελείωνε ἡ νηστεία της.

Ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ καθὼς ἔβαζε τὸ χέρι της στὸ πόμολο τῆς πόρτας.

— Δίχως ἄλλο ὅλα θὰ ἔχουν χαθῆ, ἔλεγε μέσα της, προσπαθώντας νὰ φανῇ γενναία. Ἴσως νὰ μὴ μοῦ παρουσιάστηκαν παρὰ μονάχα γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν νὰ περάσω τὴ φοβερὴ αὐτὴ νύχτα. Μὰ ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, οἱ ὧρες ποὺ πέρασα ἦταν ἐξαίσιες. Κι' ἦταν ἀληθινές, δὲν ἦταν ὄνειρο.

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα καὶ παρὰ λίγο νὰ βάλῃ τὶς φωνές. Κρατήθηκε ὅμως, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της, ἀκούμπησε στὸ πορτόφυλλο γιὰ νὰ στηριχθῇ καὶ κοίταξε γύρω της.

Ὁ Μάγος εἶχε ξανάρθει καὶ εἶχε κάνει ἀκόμη περισσότερα ἀπ' ὅσα τὴν προηγούμενη βραδυά. Ἡ φωτιὰ ἦταν ἀναμμένη, τὸ τραπεζάκι ἦταν στρωμένο καὶ τούτη τὴ φορὰ ὑπῆρχαν δυὸ σερβίτσια. Ὅλα τὰ παλιὰ καὶ χαλασμένα ἔπιπλα ἦταν σκεπασμένα μὲ πλούσια καὶ ζωηρόχρωμα ὑφάσματα. Οἱ ξεφτισμένοι τοῖχοι κρύβονταν πίσω ἀπὸ χαλιὰ κρεμασμένα μὲ καρφιὰ τόσο ψιλά, ποὺ οὔτε διακρίνονταν καθόλου. Ἀλλοῦ, ποὺ ὁ τοῖχος δὲν ἦταν τόσο χαλασμένος, ἦταν κρεμασμένες ὡραῖες κινέζικες βεντάλιες ἢ μικρὲς εἰκόνες. Ἐπάνω στὸ χαλὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν πεταμένα πελώρια μαξιλάρια, καταλληλότατα γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν τὰ δύο κορίτσια γιὰ καθίσματα. Σὲ μιὰ γωνιά, μιὰ κασσελίτσα μ' ἕνα βαρὺ βελουδένιο σκέπασμα ριγμένο ἐπάνω της καὶ μερικὰ ἄλλα μαξιλάρια βαλμένα στὴ σειρά, φιγουράριζε σὰν τὸ καλύτερο ντιβάνι.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τοῦ Κωστῆ τὸ παντελόνι
Πιάστηκε σ' ἕνα καρφί.
Ἡ μαμμὰ τοῦ τὸ μπαλώνει·
Κι' ὁ Κωστῆς ποὺ τὴ θωρεῖ,
Λέει: «Τύχη ποὺ τὴν εἶχα
Καὶ φορεῖσα τὸ βραχί μου,
Σὰν ἀσχίστη ἀπ' τὸ καρφί·
Ἀλλοιῶς τώρα-παρὰ τρίχα-
Ἡ βελάνα αὐτὴ ἡ χοντρὴ
Θὰ τρυποῦσε. . . τὸ κατσί μου!»

[Ἡ εἰκόνα ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴ **Ροζελάντια**].

Ἡ Σάρα πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ κοίταζε ἀχόρταγα.

— Εἶναι σὰν νὰ ζοῦσα σ' ἕνα παραμύθι, ψιθύρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν πῶ τώρα ἕνα λόγο καὶ ζητήσω νὰ ἰδῶ μπροστά μου ἕνα δίσκο διαμάντια κι' ἕνα σάκκο γεμάτο φλουριά, θὰ τὰ ἰδῶ ἀμέσως νὰ παρουσιάζονται. Καὶ δὲν θὰ μοῦ φαινόταν καθόλου παράξενο. Αὐτὴ εἶναι ἡ σοφίτα μου ; Ἐγὼ εἶμαι ἡ φτωχὴ ἡ Σάρα, ἡ κουρελλοῦ, ἡ μουσκεμμένη; Ὅταν σκέπτομαι ὅλα τὰ παραμύθια ποὺ ἔπλαθα μὲ τὴ φαντασία μου ! Νὰ τώρα, ποὺ ζῶ σ' ἕνα πραγματικὸ παραμύθι.

Σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸν τοῖχο καὶ χτύπησε τὰ κανονικὰ χτυπήματα. Τὸ ἄλλο λεπτὸ ἡ Μπέκυ ἄνοιγε τὴν πόρτα.

Μόλις μπῆκε μέσα, κόντεψε νὰ πέση χάμω ἀπὸ τὴν ἔκπληξή της.

—Ὦ Θεέ μου ! ἔκανε, ὅπως τὸ πρωΐ στὴν κουζίνα. Ὦ Θεέ μου, μίς !

— Βλέπεις ; ἔκανε ἡ Σάρα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μπέκυ κάθησε ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μαξιλάρια καὶ ἤπιε τὸ τσάϊ της σ' ἕνα ἀληθινὸ φλυτζάνι μὲ τὸ πιατάκι του.

Ἀργότερα, ὅταν ἡ Σάρα πῆγε νὰ κοιμηθῆ, βρῆκε στὸ κρεββάτι της ἕνα ὡραῖο στρῶμα κατακαίνουργο κι' ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι. Τὸ παλιό της στρῶμα καὶ τὸ μαξιλάρι της εἶχαν μεταφερθεῖ μὲ μυστηριώδη τρόπο στὸ κρεββάτι τῆς Μπέκυ, ἔτσι ὥστε ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια θὰ κοιμόταν ἀπόψε βασιλικά.

—Ἀπὸ ποῦ μᾶς τὰ φέρνουν ὅλα αὐτά ; ρώτησε ἡ Μπέκυ. Ὦ Θεέ μου, ποιὸς μᾶς τὰ δίνει ὅλα αὐτά, μίς ;

—Ἂς μὴ ρωτᾶμε, ἀπάντησε ἡ Σάρα. Ἂν εἶναι κάποιος ποὺ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τοῦ πῶ : «εὐχαριστῶ», θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τὸ μάθω ποτέ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ ζωὴ τῶν δύο κοριτσιῶν μεταμορφώθηκε μὲ τὸν πιὸ θαυμαστὸ τρόπο. Κάθε βράδυ, ὅταν ἡ Σάρα ἀνέβαινε στὴν σοφίτα θἀνακάλυπτε πάντα κάτι τι καινούργιο. Οἱ χαλασμένοι τοῖχοι σιγὰ σιγὰ ἐξαφανίστηκαν πίσω ἀπὸ τὰ χαλιά, τὰ λαχούρια καὶ τὰ κάδρα· καινούργια ἐλαφρὰ ἔπιπλα βολικὰ καὶ πρόχειρα παρουσιάστηκαν καὶ ὅταν τέλος ἐμφανίστηκε καὶ μιὰ μικρή, κρεμαστὴ βιβλιοθήκη, γεμάτη βιβλία, τότε ἡ Σάρα εἶπε πὼς δὲν τῆς ἔμενε πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ εὐχηθῆ. Τὸ πρωΐ, ποὺ κατέβαινε, τὰ περισσεύματα ἀπὸ τὸ βραδυνό της γεῦμα βρίσκονταν ἀκόμη ἐπάνω στὸ τραπέζι, κι' ὅταν τὸ βράδυ γύριζε πίσω ὁ Μάγος τὰ εἶχε σηκώσει καὶ εἶχε σερβίρει ἕνα καινούργιο ζεστὸ κι' ὀρεκτικὸ γεῦμα. Ἡ μὶς Μιντσὶν ἦταν σκληρὴ κι' ἀπότομη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἡ μὶς Ἀμέλια ἦταν πάντοτε γκρινιάρια, ἡ δὲ μαγείρισσα κυριολεκτικὰ ἀνυπόφορη. Ἡ Σάρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ βγαίνη ἔξω γιὰ τὰ ψώνια μὲ τὸ χιόνι καὶ μὲ τὴ βροχὴ καὶ δὲν ἄκουγε παρὰ φωνὲς καὶ μαλλώματα· μόλις κατώρθωνε νὰ πῆ μιὰ καλημέρα στὴ Λόττη καὶ στὴν Ἑρμίνα. Ἡ Λαβίνια κοίταζε μὲ περιφρόνηση τὸ παλιὸ χιλιομπαλωμένο φόρεμά της. Οἱ ἄλλες τῆς ἔρριχναν περίεργες ματιὲς μόλις ἔμπαινε στὸ σπουδαστήριο. Μὰ τί ἔμελλε τὴ Σάρα γιὰ ὅλα αὐτά ; Τώρα αὐτὴ ζοῦσε μέσα σ' ἕνα κόσμο θαυμαστό, πολὺ διαφορετικὸ βέβαια ἀπὸ ἐκεῖνους ποὺ ἔπλαθε μὲ τὴ φαντασία της στὶς στιγμὲς τῆς μεγάλης της ἀπελπισίας. Καμμιὰ φορά, ὅταν τὴν ἐμάλωναν, κρατιόταν μὲ τὴ βία.

—Ἂν ἤξεραν, ἔλεγε, ὦ, ἂν ἤξεραν.

Ὅταν γύριζε πίσω στὸ σχολεῖο, μουσκεμμένη, κουρασμένη καὶ πεινασμένη ἔπαιρνε θάρρος μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἐπάνω, στὴν καμαρούλα της, τὴν περίμενε ἕνα ἕτοιμο τραπέζι καὶ μιὰ ζωηρή, πρόσχαρη φωτιά. Καὶ τὶς χειρότερες ἀκόμη ἡμέρες διατηροῦσε τὴν καλή της διάθεση, γιατὶ ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της τί θὰ ἀντίκρυζε τὸ βράδυ καθώς θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα της καὶ ποιὰ καινούργια ἔκπληξη τὴν περίμενε. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φαίνεται λιγώτερο ἀδύνατη, τὰ μάγουλά της πῆραν χρῶμα καὶ τὰ μάτια της ἔπαψαν πιὰ νὰ φαίνουνται πολὺ μεγάλα γιὰ τὸ πρόσωπό της.

—Ἡ Σάρα Κρῆβ ἔχει περίφημη ὄψη, εἶπε μιὰ μέρα ἡ μὶς Μιντσὶν στὴν μὶς Ἀμέλια μὲ ὕφος πειραγμένο.

— Ναί ἀλήθεια, ἀπάντησε, κάπως ἀπρόσεκτα ἡ μὶς Ἀμέλια, ἄρχισε νὰ παχαίνη, αὐτὴ ποὺ φαινόταν σὰν πεινασμένη ἀκρίδα.

— Πεινασμένη ἀκρίδα ! διαμαρτυρήθηκε θυμωμένη ἡ μὶς Μιντσίν. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἔχη ὄψη πεινασμένη· ἡ τροφή της ἦταν πάντοτε ἄφθονη καὶ καλή.

—Ὦ βέβαια, βέβαια, συμφώνησε ταπεινὰ ἡ μὶς Ἀμέλια, τρομαγμένη γιὰ τὴν γκάφα ποὺ εἶχε κάνει.

— Εἶναι πολὺ δυσάρεστο νὰ βλέπη κανεὶς μιὰ τέτοια προδιάθεση σ' ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας της, εἶπε ἡ μὶς Μιντσὶν μὲ περίεργο ὕφος.

— Τί προδιάθεση ; ρώτησε δειλὰ ἡ μὶς Ἀμέλια.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς μᾶς περιφρονεῖ, εἶπε ἡ μὶς Μιντσίν, μὲ κάποια στενοχώρια ὡστόσο, γιατὶ ἤξερε πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ὅποια ἄλλη κι' ἂν ἦταν θὰ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της ταπεινωμένο καὶ θὰ εἶχε ὑποταχθῆ ὕστερα ἀπὸ... ὕστερα ἀπὸ τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀναστάτωσαν τὴ ζωή της. Μὰ δὲ φαίνεται διατεθειμένη οὔτε νὰ ὑποχωρήσῃ, οὔτε νὰ ὑποταχθῆ, σὰ νὰ ἦταν καμμιὰ πριγκήπισσα !

Καὶ τῆς Μπέκυ τὰ μάγουλα ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν καὶ ἔπαψε νὰ ἔχη πιὰ τὸ ὕφος φτωχοῦ κυνηγημένου ζώου. Ἔπαψε κι' αὐτὴ τώρα τὸ ρόλο της στὸ ὡραῖο παραμύθι. Εἶχε τώρα δύο στρώματα, δυὸ μαξιλάρια, ἀρκετὲς κουβέρτες καὶ κάθε βράδυ δειπνοῦσε χορταστικά, καθισμένη σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ μαξιλάρι μπρὸς στὴ φωτιά. Δὲν ἔπαιζαν πιὰ τοὺς φυλακισμένους τῆς Βαστίλλης. Στὴ θέση τους ὑπῆρχαν τώρα δυὸ εὐτυχισμένα κοριτσάκια, ποὺ ζοῦσαν σὰν σὲ ἕνα ὡραῖο ὄνειρο. Ἡ Σάρα πότε διάβαζε δυνατὰ γιὰ νὰ τὴν ἀκούη κι' ἡ Μπέκυ, πότε μελετοῦσε μόνη της· καμμιὰ φορὰ καθόταν ἀκούνητη καὶ κοίταζε τὴ φωτιὰ ἀψηρημένη· συλλογιζόταν τὸν ἄγνωστο φίλο ποὺ τῆς πρόσφερε ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά της.

Ὕστερα ἔγινε κι' ἕνα ἄλλο θαῦμα. Ἕνα πρωΐ ὁ ὑπάλληλος ἑνὸς μαγαζιοῦ ἤρθε κι' ἄφησε στὸ σχολεῖο τῆς μὶς Μιντσὶν ἕνα πλῆθος κουτιὰ καὶ δέματα, ποὺ σ' ὅλα ἦταν γραμμένη, μὲ μεγάλα εὐανάγνωστα γράμματα, ἡ ἐπιγραφή : «Γιὰ τὸ κοριτσάκι τῆς δεξιᾶς σοφίτας».

Ἔτυχε ἡ ἴδια ἡ Σάρα ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ παραλάβη τὰ δέματα. Τὰ ἔβαλε σ' ἕνα τραπέζι στὸν προθάλαμο καὶ διάβαζε τὶς ἐπιγραφές τους, ὅταν μπῆκε μέσα ἡ μὶς Μιντσίν.

— Τί κάθεσαι καὶ χαζεύεις ; ἔκανε αὐστηρά. Πάρε ἀμέσως αὐτὰ τὰ δέματα καὶ πήγαινέ τα ἐκεῖ ὅπου προορίζονται.

— Μὰ προορίζονται γιὰ μένα, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ Σάρα.

— Γιὰ σένα ; φώναξε ἡ μὶς Μιντσίν. Τί θέλεις νὰ εἰπῆς ;

— Δὲν ξέρω ποιὸς μοῦ τὰ στέλνει, ἐξήγησε ἡ Σάρα, ἀλλὰ εἶναι γιὰ μένα. Ἐγὼ κοιμᾶμαι στὴ δεξιὰ σοφίτα. Ἡ Μπέκυ κοιμᾶται στὴν ἀριστερή.

Ἡ μὶς Μιντσίν, πολὺ ταραγμένη, πλησίασε καὶ παρατήρησε κι' αὐτὴ τὰ δέματα.

— Τί ἔχουν μέσα ; ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Σάρα.

—Ἀνοιξέ τα, πρόσταξε ἡ μὶς Μιντσίν.

Ἡ Σάρα ὑπάκουσε. Στὸ πρόσωπο τῆς μὶς Μιντσὶν ἦταν ζωγραφισμένη φανερὴ στενοχώρια. Ἀπὸ τὰ πακέτα, ὅταν ἀνοίχτηκαν, βγῆκαν παπούτσια, κάλτσες, γάντια, ἕνα φόρεμα, ἕνα ζεστὸ καὶ κομψὸ πανωφόρι, ἀκόμη κι' ἕνα ὁμορφο κάπελλάκι καὶ μιὰ ὀμπρέλλα. Ὅλα ἦταν ἀγορασμένα ἀπὸ τὸ καλύτερο κατάστημα καὶ στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ ἦταν καρφιτσωμένο ἕνα χαρτάκι, ποὺ ἔγραφε : «Νὰ φοριοῦνται κάθε μέρα. Ὅταν παλιώσουν θὰ ἀντικατασταθοῦν».

Ἡ μὶς Μιντσὶν τὰ εἶχε χάσει. Τὸ περιστατικὸ ξυπνοῦσε μέσα της μεγάλες ἀνησυχίες. Μήπως εἶχε γελαστεῖ, καὶ τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ ὅλοι τὸ εἶχαν τοῦ κλώτσου καὶ τοῦ μπάτσου δὲν ἦταν ἔρημο καὶ ὁλομόναχο στὸν κόσμο; Μήπως ὑπῆρχε κανένας μακρυνὸς συγγενής, κανένας φίλος ἰδιότροπος ποὺ τὴν εἶχε χάσει καὶ τώρα τὴ βρῆκε καὶ ποὺ τοῦ ἔκανε γοῦστο νὰ φροντίζη γι' αὐτὴν μ' αὐτὸ τὸν παράξενο καὶ ἀσυνήθιστο τρόπο ! Βρίσκονταν πότε - πότε κάτι τέτοιου εἴδους θεῖοι, κάτι πλούσια γεροντοπαλλήκαρα, ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει νὰ ἔχουν τὶς ἀνεψιές τους στὸ σπίτι τους καὶ προτιμοῦν νὰ τὶς φροντίζουν ἀπὸ μακρυά. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνθρωποι εἶναι πάντοτε παράξενοι, ὀξύθυμοι καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ θυμώνουν. Θὰ ἦταν στ' ἀλήθεια πολὺ δυσάρεστο ἂν ξεπρόβαινε καμμιὰ μέρα κανένας τέτοιος μακρυνὸς συγγενὴς τῆς Σάρας καὶ μάθαινε ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὰ κουρέλια ποὺ φοροῦσε, γιὰ τὴ νηστεία ποὺ περνοῦσε καὶ γιὰ τὶς σκληρὲς δουλειὲς ποὺ τὴν ἔβαζαν νὰ κάνη. Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις στενοχώρησαν ὑπερβολικὰ τὴ μὶς Μιντσίν. Ἔριξε μιὰ πλάγια ματιὰ στὴ Σάρα.

— Ἔ, καλὰ λοιπόν, εἶπε μ' ἕνα ὕφος μελιστάλακτο, σὰν ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦσε πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ λοχαγοῦ Κρῆβ. Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φαίνεται πραγματικὰ καλὸς μαζί σου. Ἀφοῦ σοῦ στέλνει ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα καὶ λέει πὼς θὰ τἀντικαταστήσῃ ὅταν παλιώσουν. Πρέπει ἀμέσως νὰ πᾶς νὰ τὰ φορέσῃς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

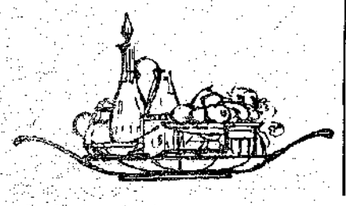

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

10.

Ὁ Φλωράκης, σὰν ὑπασπιστὴς πιὰ τῆς βασιλοπούλας, ἐγκαταστάθηκε στὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο παλάτι, κουβάλησε μὲ τὴ βάρκα καὶ τὸ πιστό του ἄλογο, τὸν Ἀστράφτη, καὶ περνοῦσε ζωὴ χαρισάμενη. Τὰ φαγιά, ποὺ τὰ μαγείρευαν τὰ κορίτσια, ἦταν περίφημα, ὁ κῆπος μὲ τὰ ἥσκιερά του δρομάκια παράδεισος, κι' ἡ Χαριτίνη πάντα καλή, γλυκομίλητη καὶ χαριτωμένη. Ὁ ἐχθρός της ὅμως δὲν φαινόταν. Δὲν θὰ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιό της κι' ἡ βασιλοπούλα ἔλπιζε νὰ μὴν τὸ ἀνακαλύψῃ ποτέ. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ κάθουνταν στὸν κῆπο καὶ κουβέντιαζαν οἱ δυό τους, ὁ Φλωράκης τὴ ρώτησε :

— Καὶ πῶς τὸν λένε τὸν ἐχθρό σας ; Δὲν μοῦ εἴπατε ἀκόμα τὄνομά του.

— Ζόρικος λέγεται, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Χαριτίνη, δηλαδὴ ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἶναι κι' αὐτὸς βασιλόπουλο, καὶ μάλιστα διάδοχος.

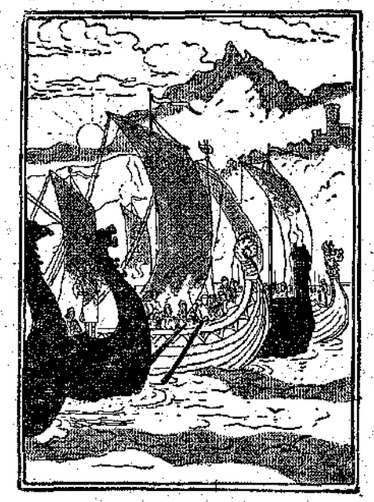

— Ὦ ! φώναξε ὁ Φλωράκης· μ' αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδερφός μου ! Ὁ κακός μου ἀδερφὸς ποὺ μ' ἔκαμε, καθὼς σᾶς εἶπα, νὰ φύγω ἀπ' τὸν τόπο μου γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦμε. Δὲν τοῦ κρυβῶ ὅμως κάκια ἀφοῦ ἔγινε αἰτία νὰ γνωρισθοῦμε. Ἂς ἔρθῃ ὅποτε θέλει, μὴ σᾶς μέλῃ ! Ἔχω τρόπο ἐγὼ νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ ἥσυχη.

Δὲν πέρασαν τρεῖς ἡμέρες ἀφότου ἔγινε αὐτὴ ἡ ὁμιλία, κι' ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ὁ Φλωράκης τριγύριζε στὸν κῆπο καὶ περίμενε τὴ βασιλοπούλα καὶ τὰ κορίτσια γιὰ νὰ παίξουν, τὶς εἶδε ἄξαφνα ὅλες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ παλάτι καὶ νὰ τρέχουν σ' αὐτὸν καταφοβισμένες.

—Ὁ Ζόρικος ! τοῦ φώναξε ἡ Χαριτίνη, ἔφτασε ὁ Ζόρικος ! Τὸν εἴδαμε ἀπὸ πάνω ! Ἔρχεται νὰ μᾶς πάῃ μὲ τρία καράβια γεμᾶτα στρατιῶτες ! Δυστυχία μου !

— Μὴ φοβᾶστε, τῆς εἶπε ὁ Φλωράκης, Μπῆτε στὸ παλάτι μὲ τὶς κυρίες κι' ἀφήστε με μένα νὰ τὸν δεχτῶ.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ σκοτώσετε τὸν ἀδερφό σας γι' ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Χαριτίνη.

— Ἔννοια σας, δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶ τὸ σπαθί μου. Μ' ἄλλον τρόπο θὰ τὸν κάμω καλά.

Ἡ Χαριτίνη μὲ τὴν ἀκολουθία της κλείστηκε στὸ παλάτι κι' ὁ Φλωράκης καιέβηκε στὴν ἀκροποταμιά. Εἶδε τότε τὰ καράβια τοῦ Ζόρικου ποὺ πλησίαζαν, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε ἀντικρὺ στὸν ἀδερφό του.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ, Ζόρικε ; τὸν ρώτησε.

— Ἄ, ὁ Φλωράκης ! φώναξε ὁ Ζόρικος ἔκπληκτος. Ἐσὺ τί γυρεύεις ἐδῶ, νὰ μοῦ πῆς . . .

—Ἐγώ, καθὼς ξέρεις, ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μας, γιατὶ ἔμαθα πὼς ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσῃς . . .

— Ναί, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω ἀνάγκη. Πρέπει νὰ μάθῃς πὼς ὁ πατέρας μας πέθανε κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλιάς. Δὲν φοβᾶμαι πιὰ μὴ μοῦ πάρῃς τὸ θρόνο, γιατὶ ὅλος ὁ στρατὸς εἶναι μαζί μου . . . Ἔμαθα πὼς στὸ παλάτι αὐτοῦ τοῦ μικροῦ νησιοῦ κρύβεται ἡ ἀγαπημένη μου βασιλοπούλα Χαριτίνη. Κι' ἤρθα νὰ τὴν πάρω γιὰ νὰ τὴν κάμω βασίλισσα.

Κλαίγοντας γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ του πατέρα, ὁ Φλωράκης εἶπε στὸν κακὸ ἀδελφό του :

— Μὰ ἡ Χαριτίνη δὲν σὲ θέλει . . .

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

—ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ, 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ—

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Βαθειά συγκινημένη, αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲ θἄθελα ν' ἀπευθύνω τὶς εὐχαριστίες μου μὲ λόγια ἁπλά. Θἄθελα θερμὰ νὰ σφίξω τὸ χέρι τοῦ σεβαστοῦ μας Δημάρχου καὶ τῆς κυρίας του, παλιᾶς Διαπλασοπούλας καὶ μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια νὰ τοὺς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ βοήθεια, ποὺ μὲ τόση καλωσύνη καὶ προθυμία μᾶς πρόσφεραν. Θἄθελα μὲ τὸν πιὸ μεγάλο σεβασμὸ ν' ἀσπασθῶ τὸ χέρι τοῦ ἀγαπητοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως» κι' ὁλόθερμο εὐχαριστία νὰ τοῦ ἀπευθύνω γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ χαρά, ποὺ χρόνια, 60 τώρα, χαρίζει στὰ Ἑλληνόπουλα. Κι' ἀκόμα θἄθελα νὰ εὐχαριστήσω καθ' ἕναν ἀπὸ σᾶς, μ' ἕνα ὁλόθερμο χειροσφίξιμο, γιατί—χάρη σὲ σᾶς καὶ στὴ συμμετοχή σας—ἔλαβε ἀπόψε, τούτη ἡ γιορτή, τόσο πανηγυρικὴ δῆψ καὶ χάρη σὲ σᾶς οἱ κόποι μας κι' οἱ προσπάθειές μας βρίσκουν τὴ δίκαιη ἀνταμοιβή τους.

60 χρόνια πέρασαν! 60 χρόνια δράσης κι' ἀδιάκοπης ἔκδοσης. 62 χρόνια πρὶν ἀπὸ σήμερα, κάποιος νέος—19 μόλις χρόνων—ποὺ στὴν καρδιά του φώλιαζαν τὰ πιὸ ἀγνὰ ἰδανικά, σκέφθηκε νὰ βγάλῃ ἕνα παιδικὸ περιοδικό. Σκέφθηκε νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰ κάτι, ποὺ νὰ γίνῃ ὁ ἀχώριστος φίλος τους καὶ μαζὶ ὁ δάσκαλός τους κι' ὁ ἠθικός τους σύμβουλος. Καὶ τὸ κατώρθωσε. Τὸ κατώρθωσε, γιατὶ πίστευε στὸ ἔργο του καὶ γιατὶ ἡ ἔλλειψη τέτοιου περιοδικοῦ ἦταν αἰσθητὴ στὶς νεανικὲς ψυχές, ποὺ τὸ δέχτηκαν μ' ἀγάπη κι' ἐνθουσιασμό, σὰ νὰ γιόμιζε ἕνα μεγάλο κενό, ὄχι μονάχα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μὰ καὶ τῆς ζωῆς τους τῆς ἴδιας. Ὅμως, ὁ ὀνειροπόλος νέος, δὲν κατάφερε μονάχα αὐτά. Μπόρεσε καὶ τὸ πιὸ δύσκολο—μὲ τὴν πίστη στὴν ἰδέα του—νὰ κατωρθώσῃ! Νὰ διατηρήσῃ 60 ὁλόκληρα χρόνια τὸ περιοδικό του, χωρὶς καμμιὰ διακοπή. Γιατὶ ἀκόμα καὶ στοὺς πολέμους ἔβγαινε ἡ «Διάπλαση» κι' ἔφερνε τὴν πνευματικὴ δροσιὰ στὰ παιδιά της καὶ τὴ χαρὰ τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς, ἐκεῖ πέρα, στὰ μακρυνὰ σύνορα, κοντὰ στὸ κανόνι ποὺ κροτοῦσε...

Καὶ σήμερα, ἔλαχε σὲ μᾶς ἡ καλὴ τύχη νὰ γιορτάσουμε τὰ 60 χρόνια τῆς Διαπλασιακῆς δράσης. Μαζευτήκαμε μερικὰ Διαπλασόπουλα, ποὺ γνωρίσαμε κι' ἀγαπήσαμε τὴ Διάπλαση, ποὺ μεγαλώσαμε κάτω ἀπ' τὸν ὁλόλαμπρο πνευματικό της ἥλιο, γιὰ νὰ κάνουμε τὴ γιορτή, ποὺ εἶν' ὅλη γιὰ τὴ «Διάπλαση», ἀφοῦ ἀπ' αὐτὴν ἐμπνευσθήκαμε κι' ἀφοῦ τὸ κάθε τι σ' αὐτὴν εἶναι Διαπλασιακό. Τὸ δραματάκι, τὸ προτιμήσαμε ἀπὸ ἄλλα, ἴσως πιὸ καλὰ καὶ πιὸ γνωστά, γιατ' εἶναι γραμμένο ἀπὸ Διαπλασοπούλα, ποὺ στὴ »Διάπλαση» πρωτόγραψε τὸ πρῶτο της κομμάτι. Ἡ κωμωδία εἶναι τοῦ ἀγαπητοῦ μας Φαίδωνα, τὸ ποίημα γιὰ τὴ «Διάπλαση» τοῦ Πολέμη παλιοῦ διαπλασόπουλου, καὶ τὸ «Ταμπλὼ βιβὰν» κι' αὐτὸ διαπλασιακό, μὲ τὸν ὕμνο ποὺ ἔγραψε Διαπλασοπούλα.

Ἡ Διάπλαση, γιὰ κάθε παιδὶ π' ἀνακατώνεται στὴν κίνησή της, εἶναι μιὰ γλυκειά, πνευματικὴ Μητέρα. Ξεύρει, μιλώντας, νὰ φτάνῃ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ κτυπᾷ τὴν πιὸ λεπτὴ χορδή της. Ξέρει νὰ κινῆ τὴ φιλοτιμία καὶ τὴν καλωσύνη. Ξέρει νὰ μετριάζῃ τὶς λύπες ποὺ φωλιάζουν στὶς παιδιάτικες ψυχοῦλες, νὰ σκορπᾷ σὰν ἀνάερα νέφη τὶς πρῶτες ἀνησυχίες κι' ἀγωνίες τῶν παιδιῶν, νὰ τοὺς δείχνῃ τὸ δρόμο τὸ σωστὸ ποὺ θὰ τὰ ὁδηγήσῃ στὴν ἐπιτυχία, ἐνάντια σ' ὅλες τὶς ἀντίξοες περιστάσεις τῆς ζωῆς, νὰ τὰ χαλυβδώνῃ σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα τὸ μεγάλο ποὺ θ' ἀρχίσουν ἀντιμετωπίζοντας τὴν ἀληθινὴ ζωὴ μὲ τὶς πίκρες της καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της.

Μ' ἀκόμα πιὸ μεγάλη εἶν' ἡ πνευματικὴ χαρὰ ποὺ τοὺς δίνει. Τίποτα ἐκλεκτὸ τῆς παγκόσμιας Σκέψης δὲν εἶν' ἄγνωστο στὰ Διαπλασόπουλα. Μὲ προσοχὴ καὶ σιγὰ-σιγὰ ξεδιπλώνεται μπροστά τους τὸ Ἄριστο, ἀπ' τὸ πιὸ ἁπλό, τὸ πιὸ παιδικό, ὡς τὸ πιὸ μεγάλο καὶ σοβαρό. Χιλιάδες παιδιὰ — τρεῖς ὁλόκληρες γενεὲς—ποὺ γαλουχήθηκαν μὲ τὴν ἁπλῆ καὶ γοητευτικὴ σοφία τῶν σελίδων της, χρωστοῦν τὴν πιὸ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη σ' Αὐτήν, ποὺ τὰ προφόλαξε ἀπὸ ὁλέθρια ἀναγνώσματα, ποὺ θὰ δηλητηρίαζαν τὴ σκέψη καὶ τὴν ψυχή τους, ἀφοῦ δὲ θἄταν στὴν κατάλληλη στιγμὴ δοσμένα, καὶ τὰ ἀπομάκρυνε ἀπὸ συντροφιές, ποὺ θὰ παρέσυραν στὸ διάβα τους κάθε καλὸ κι' εὐγενικὸ ποὺ κρυβόταν μέσα τους. Αὐτὴ πρωτοφανέρωσε στὰ παιδιά της κλίσεις ἄγνωστες, ποὺ βαθειά τους κοιμισμένες περίμεναν νὰ βροῦν κάποια πορτίτσα ἀνοιχτὴ καὶ νὰ πεταχτοῦν γιὰ νὰ δημιουργήσουν κάτι καινούργιο, τοὺς ἔδωσε φιλοδοξίες εὐγενικές, μεγαλοψυχία καὶ τόλμη γιὰ κάθε καλό. Κι' ἀκόμα, μὲ τὴν ἀγάπη της τὴ μεγάλη, κατάφερνε νἀρθῇ σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ παιδί, σὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ ὄχι μονάχα ὅλα σ' αὐτὴν νὰ τὰ ἐμπιστεύεται, μὰ καὶ τὸ πιὸ δύσκολο ὑπερνικώντας τὴ φυσική του δειλία νὰ δίνῃ μόνο σ' Αὐτήν, ὅ, τι στὴν παιδική του φαντασία φαινόταν πιὸ σοβαρὸ καὶ τὸκρυβε ἀκόμα κι' ἀπ' τοὺς πιὸ ἀγαπημένους του—τοὺς πρώτους του στίχους, τὶς πρῶτες του σκέψεις... Πόσοι ἀπ' τοὺς σημερινοὺς Μεγάλους τῆς «πέννας» μὲ καμάρι δὲν λένε, πὼς τοὺς πρώτους στίχους στὴ Διάπλαση τοὺς ἔγραψαν καὶ τῆς ὀφείλουν εὐγνωμοσύνη γι' αὐτό, γιατὶ πρώτη αὐτὴ διέκρινε τὴν ἱκανότητα, ποὺ ἀλλοιώτικα ἴσως νἄχε παραμεριστῇ μέσα σ' ἄλλες ἀσχολίες.

Ἄπειρες μικρὲς χαρές, μικρὲς ἱστοριοῦλες μέσ' ἀπ' τὶς σελίδες της ξεπήδησαν. Κόσμος ὁλόκληρος, ποὺ ἔζησε μιὰ ζωὴ σὰν παραμύθι στὰ παιδικά του χρόνια, μονάχα μὲ τὶς χαρὲς τὶς δικές της, μὲ τὰ τετραδιάκια, τ' ἀθῶα πειράγματα, μὲ τὶς καρτούλες, μὲ ἕνα σωρὸ ἄγνωστες συμπάθειες, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐξελιχτήκανε σὲ φιλίες σοβαρὲς καὶ ἀχώριστες, ποὺ γεννήθηκαν σὲ μιὰ ἀγγελία, σ' ἕνα γραμματάκι... Θὰ σκέπτονται πολλοί: Αὐτὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ μυστικό, ποὺ κάνει τὰ παιδιὰ ν' ἀγαποῦν τόσο τὴ «Διάπλασή» τους καὶ σὰν οἰκογένεια ν' ἀποτελοῦν ὅλοι μαζὶ ἕν' ἀγαπημένο σύνολο; Μπορεῖ, μὰ εἶναι καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμα πιὸ βαθύ. Ὅσο κι' ἂν τὰ χρόνια περνοῦν, ἐκεῖνοι ποὺ τὴ γράφουν καὶ τὴν ἐκδίδουν, δὲν ἔπαψαν ποτὲ νἄναι στὸ βάθος παιδιά. Νἄχουν τὰ ἴδια ὄνειρα, τὰ ἴδια ἰδανικά, ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἔσπρωχναν, ὅταν μὲ τὴν φλόγα τῆς νειότης δημιουργοῦσαν τὸ μεγάλο τους ἔργο, ποὺ θὰ μείνῃ στὴν ἱστορία τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων.

Κι' ἔπειτ' ἀπ' τὴ σεβαστὴ μορφὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας διευθυντῆ, ἡ λατρεία τοῦ διαπλασόκοσμου, ὁ Φαίδων! Ὁ συγγραφέας-παιδί, ὁ ἄνθρωπος ὁ καλός, ὁ στοργικὸς φίλος κάθε παιδιοῦ, ποὺ δὲν περιορίστηκε, ὅπως οἱ ἄλλοι, νὰ γράφῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς μεγάλους, μὰ μέσα στὶς τόσες του ἀσχολίες, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν ἡ προσωπικότητά του καὶ τ' ἀξιώματά του, δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὰ

παιδιά, δὲν ξεχνᾷ νὰ γράψῃ κάθε βδομάδα καὶ τὴν Ἐπιστολή του, γιατὶ ξέρει πὼς χιλιάδες μικροί — κι' ἄλλοι ποὔπαψαν ἀπὸ καιρὸ νἄναι παιδιὰ—περιμένουν μὲ λαχτάρα τὸ φυλλάδιο νὰ διαβάσουν τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Φαίδωνα, τοῦ μεγάλου τους δασκάλου, ποὺ δίκαια τὸν λατρεύουν. Γι' αὐτὸ σκέπτομαι πὼς τὰ Διαπλασόπουλα εἶναι τὰ πιὸ εὐτυχισμένα παιδιά, ποὺ μποροῦν νὰ καθοδηγοῦνται ἀπ' τὴν πέννα τοῦ Φαίδωνα.

Πέρασαν 60 χρόνια ἀκούραστης δουλειᾶς. Ἡ «Διάπλασή» μας μπορεῖ νἄναι βέβαιη πὼς ἔκανε τὸ μεγαλύτερο ἔργο, ἀπ' ὅσα μποροῦσε νὰ προσφέρῃ ὁ Ἑλληνικὸς περιοδικὸς τύπος καὶ γι' αὐτὸ ἔχει καὶ τὶς μεγαλύτερες συμπάθειες. Τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ἄσπρισαν τὸν ὀνειροπόλο νέο μὲ τὰ φλογερὰ ἰδανικά. Μὰ πρέπει νἄν' εὐτυχισμένος, γιατὶ τὰ ὄνειρά του πραγματοποιήθηκαν ὅλα. Γιατὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του πέτυχε σ' ὅλη του τὴ γραμμή.

Καὶ τώρα, καιρὸς εἶναι ν' ἀφήσω τὴν Αὐλαία ν' ἀνοίξῃ. Ἡ γιορτή μας εἶναι ἕνας φόρος τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης στὴ «Διάπλαση», ποὺ στάθηκε 60 ὅλα χρόνια, ὁδηγὸς καὶ προστάτης τῆς Ἑλληνικῆς νειότης, ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου Ἑλληνικὴ καρδιὰ πάλλει καὶ νοσταλγεῖ τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα. Θὰ δῆτε μικροὺς ἐρασιτέχνες, ποὺ δὲν θέλουν νὰ δείξουν τόσο τὴν τέχνη τους, ὅσο τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ ἔχουν στὴν πνευματική τους Μητέρα, τὴ Διάπλαση, ποὺ εὔχονται ὁλόψυχα νὰ πρωτοστατήσουν—μεγάλοι πιά—καὶ στὸ θριαμβευτικὸ πανηγυρισμὸ τῶν 100 της χρόνων!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΡΥΩΝΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΜΟΥΝ πολὺ ἀδιάθετος τὴν παραμονὴ κι' εἶχα δηλώσει πὼς δὲν θὰ κατέβαινα στὸν Πειραιὰ γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν Ἑξηντάχρονων. Ἀλλὰ τὸ ἔμαθε κάτω μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδελφὲς Μαλικούτη—εἶναι τρεῖς, ἡ Κίτσα *(Πειραιώτισσα)*, ἡ Ἕλλη κι' ἡ Λέλα—, κι' ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ μοῦ δηλώσῃ κι' αὐτὴ πώς, ἂν δὲν πήγαινα, τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς θὰ... σήκωναν ἐπανάσταση. Τί; ἐπανάσταση; Φοβήθηκα, ἔκαμα κουράγιο—κι' ἀπὸ φόβο, φαίνεται, κάνει κανένας κουράγιο — καὶ πῆγα κι' ἐγὼ μὲ τὸ Σπιτικὸ (ὅπως καὶ τὸ Μάη στὴν Πάτρα: Παπαδόπουλος, Ταρσούλη, Ταμπακοπούλου, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς βρήκαμε κεῖ, καὶ τὸν ἀγαπητό μας συνεργάτη Σεφερλῆ ποὺ εἶναι Πειραιώτης). Λοιπόν, δὲν τό μετάνοιωσα.! Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τοῦ Πειραιῶς, τὴν Πέμπτη, 17 τοῦ Ὀκτώβρη, ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 9, πέρασα μιὰ ὡραία πραγματικῶς βραδυά, ποὺ μοῦ ἄφησε ἐντυπώσεις ἀξέχαστες. Ἡ γιορτὴ ἦταν τέλεια διοργανωμένη, τὸ πρόγραμμά της ταιριαστό, διαλεχτό, καὶ τόσο καλὰ ἐκτελεσμένο, ποὺ ἐκίνησε τὸ θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ παρευρεθοῦν. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς κι' ὀργανωτὲς κι' ἐκτελεστὲς ἦταν ὅλοι... γένους θηλυκοῦ. Δὲν εἴδαμε στὴ σκηνὴ παρὰ κορίτσια, πλῆθος κορίτσια, καὶ μόνο ἕνα ἀγόρι, τὸ Νίκο Σκαράκη, ποὺ ἔκανε τὸ μόνο ἀνδρικὸ πρόσωπο στὸ δραματάκι, κι' ἓν ἄλλο— ἐκτὸς ἂν ἦταν τὸ ἴδιο ποὺ γύριζε τὶς νότες ὅταν ἔπαιζαν πιάνο καὶ τραγουδοῦσαν. Θἄλεγα γι' αὐτὸ πὼς ὄχι τὰ Διαπλασόπουλα, ἀλλὰ οἱ Διαπλασοποῦλες τοῦ Πειραιῶς γιόρτασαν τὰ Ἑξηντάχρονα τῆς «Διαπλάσεως», ἂν δὲν ἔβλεπα τὸ θέατρο κατάμεστο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἀπὸ Διαπλασόπουλα καὶ τῶν δύο φύλων μὲ τοὺς γονεῖς τους, ποὺ ἦταν βέβαια μιὰ σπουδαία συμμετοχή. Καὶ νά, τί γράφει ἡ πειραιωτικη «Σφαῖρα» στ' ὡραῖο της περιγραφικὸ ἄρθρο: «Τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς, εἰς τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως τῶν Ἑξηντάχρονων τοῦ ἀγαπημένου των περιοδικοῦ, ἠτύχησαν νὰ ἔχουν πρόθυμον συμπαραστάτην τὸν δήμαρχον κ. Μιχ. Μανούσκον, ὁ ὁποῖος προσέφερε κάθε ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν διὰ τὸν λαμπρὸν πανηγυρισμὸν τῆς σεμνῆς τελετῆς, ποὺ *προσέλαβεν οὕτω ἕνα χαρακτῆρα ἀληθῶς Παμπειραϊκόν*».

Πράγματι, τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς κατώρθωσαν νὰ γιορτάσῃ μαζί τους τὰ Ἑξηντάχρονα τῆς Διαπλάσεως ὁλόκληρος ὁ Πειραιεύς, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν εὐγενικό, τὸν φιλόμουσο κι' ἐνθουσιώδη δήμαρχό του, καθὼς καὶ τὴν κυρίαν Σώσα Μανούσκου, παλιὰ θερμοτάτη Διαπλασοπούλα — αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὸν χαρακτηρισμό της:—ποὺ μᾶς ἔκαμαν μάλιστα τὴ μεγάλη τιμή, μετὰ τὸ πρῶτο διάλειμμα, ὅταν γνωριστήκαμε, νὰ μᾶς φιλοξενήσουν στὸ δημαρχικὸ θεωρεῖο. Ἔτσι τὸ πρῶτο μέρος τοῦ προγράμματος ἐτὸ παρακολούθησα ἀπὸ πάνω, περιστοιχισμένος ἀπὸ τἀμέτρητα Διαπλασόπουλα — καὶ πολλὰ τῶν Ἀθηνῶν — ποὺ κατέκλυζαν τὰ γειτονικὰ θεωρεῖα, καὶ τὸ δεύτερο ἀπὸ κάτω, πιὸ κοντὰ στὴ σκηνὴ καὶ τοὺς ἐκτελεστές, δηλαδὴ τὶς ἐκτελέστριες. Γιατὶ εἴπαμε, κορίτσια τὰ ἔκαμαν ὅλα. Ἡ Ἀντιγόνη Βρυώνη ἔγραψε καὶ ἀπήγγειλε τὸν ἔξοχο πανηγυρικὸ ποὺ δημοσιεύεται στὴν ἀπέναντι σελίδα. Ἡ ἴδια συνέθεσε τὸ τελικὸ καλλιτεχνικώτατο *ταμπλὼ-βιβὰν* «Ἑλλὰς - Διάπλασις» ποὺ τόσο χειροκροτήθηκε. Ἡ Ἀκριβὴ Σούστα ἔγραψε τὸ τεχνικὸ καὶ συγκινητικὸ δρᾶμα «Ὁ ξανθὸς Ἄγγελος» ποὺ τὸ ἔπαιξαν θαυμάσια οἱ ἐρασιτέχνιδες Ἰωάννα Βασσάλου, Καίτη Κουζελέα, Νένη Τσαλαπάτη, Νέτσα Βρυώνη καὶ ἄλλες· (ἀλήθεια, τί καλὰ σκηνοθετημένο! ἡ εἰκόνα μάλιστα μὲ τὶς μαθήτριες τοῦ Παρθεναγωγείου στὸν κῆπο, τὴν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

Γεώργιος Ι. Μπάφας — 4 μηνῶν, Τάξις....;

ὥρα τοῦ διαλείμματος, ἦταν θαῦμα). Ἡ Καίτη Κουζελέα ἀπήγγειλε ξέοχα τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Πολέμη «Στὴ Διάπλασι». Ἡ Λέλα Μαλικούτη μᾶς ἔδωσε δείγματα τῆς μεγάλης δεξιοτεχνίας της στὸ πιάνο μὲ τρία διαλεχτὰ καὶ δύσκολα κομμάτια ποὺ ἔπαιξε. Ἡ ἴδια συνώδευσε τὸ λαμπρὸ τραγούδι τῆς Δέσποινας Ἀμπαρτζόγλου (Προσευχὴ ἀπὸ τὴν «Τόσκα» καὶ «Σερενάτα). Ἡ Νίτσα Βρυώνη ἔκαμε ἀμίμητα τὴν καμαριέρα Μαριγὼ στὴν παλιά μου κωμωδίτσα «Τὸ φόρεμα τῆς Κυρίας» μὲ ἀντάξιες συνεργάτριες τὴν Κίτσα Μαλικούτη, τὴ Λίτσα Ἐξάρχου καὶ τὴν Ἰωάννα Βασσάλου. Καὶ τέλος, ἡ Κίτσα Μαλικούτη ἔγραψε τοὺς στίχους κι' ἡ ἀδελφή της Ἑλλη τὴ μουσικὴ τοῦ ὡραίου «Ὕμνου τῆς Διαπλάσεως», ποὺ τραγουδήθηκε στὸ τέλος, πρὶν ἀπὸ τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας, ὅταν βγήκαμε καὶ μεῖς στὴ σκηνὴ — ὁ κ. Παπαδόπουλος μὲ τὸ Σπιτικό — καὶ μᾶς πρόσφεραν στεφάνι, λουλούδια, χειροκροτήματα, σὲ μιὰ ἀληθινὴ ἀποθέωση. Πήραμε μάλιστα, γιὰ θυμητικό, καὶ τὴν ἐπιγραφὴ τοῦ *ταμπλὸ βιβὰν* — ἕνα καρτόνι ποὺ ἔγραφε μὲ μεγάλα κεφαλαῖα : «*Τιμὴ καὶ δόξα στὴ Διάπλασι τῶν Παίδων ποὺ δίδαξε καὶ ἔστερψε τρεῖς Ἑλληνικὲς γενιές*».

Ὅλο κορίτσια λοιπόν. Τὶς εὐχαριστοῦμε ὅλες, καὶ πρὸ πάντων τὶς ἱκανώτατες διοργανώτριες, γιὰ τὴν ἀγνὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀληθινὴ γοητεία ποὺ μᾶς ἔδωσαν μὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ ὅλα της ἦταν τόσο ὡραῖα. Δὲν ξεχνοῦμε ὅμως πὼς τὸ πρῶτο καλὸ παράδειγμα τὸ ἔδωσαν τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Πατρῶν. Φιλότιμα τὸ ἀκολούθησαν τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς. Καὶ μαθαίνουμε πὼς θὰ τὸ ἀκολουθήσουν σὲ λίγο καὶ τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν. Ἔ, μὰ βέβαια, τὸ τρόπαιο τῆς ***Πειραιότισσας*** δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κέδαση καθεύδειν»...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Στίχοι **Κίτσας Μαλικούτη**
Μουσικὴ **Ἕλλης Μαλικούτη**

1.

Διάπλαση, μεγάλη μας Μητέρα,
Διάπλαση, γλυκειά μας συντροφιά'
εἶσαι ἡ τέρψη μας καὶ ἡ χαρά μας,
ἡ ἐλπίδα κι' ἡ εὐτυχιά.
Διάπλασή μας, πάντα θὰ φωτίζῃς
τὴ σκέψη μας σὰν ἥλιος λαμπερός,
καὶ στὰ νειάτα μας ἐσὺ θὰ στέκῃς
πολύτιμος ὁδηγός.

2.

Ἐξήντα χρόνια τώρα, κάθε φύλλο
καὶ κάθε σου σελίδα μιὰ χαρά'
τὶς χορδὲς ἀγγίξεις τῆς καρδιᾶς μας
μὲ λόγια μαγικά.
Διάπλαση, μιὰ ἐλπίδα πλημμυρίζει
τὸ νοῦ, τὴν παιδική μας τὴν καρδιά,
νᾶσαι πάντα-πάντα δοξασμένη
μέσ' σ' ὅλα τὰ παιδιά.

Ἐπῳδὸς (Γεφραίν)

Ἀπὸ γιαγιὰ σὲ μάννα,
κι' ἀπὸ παιδὶ σ' ἐγγόνι,
Διάπλαση, θὰ μεταίνῃς
στὰ σπίτια σὰ δροσιά,
θὰ μορφώνῃς, θὰ φωτίζῃς καὶ θὰ πλάτῃν Ἑλληνικὴ γενιά. [θῃς

ΑΛΛΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1940

ΕΠΟΧΗ ἡ γιορτὴ τοῦ Ἑξηντάχρονού μου στὸν Πειραιᾶ. Σᾶς τὰ λέει ὅλα στὴ σημερινὴ Ἐπιστολή του ὁ κ. Φαίδων. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐκφράσω τὴν τελεία μου εὐαρέσκεια καὶ τὶς θερμότατες εὐχαριστίες μου στὰ καλὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραιῶς, ποὺ θέλησαν νὰ μοῦ δείξουν τὴν ἀγάπη τους καὶ μπόρεσαν νὰ τὸ κάμουν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ νοιώσῃ αὐτὴ τὴν ἀγάπη ὁλάκερος ὁ Πειραιεύς, ποὺ τὸν ξεσήκωσαν. Εὖγε τους!

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Νοέμβρη, θὰ εἶναι διαβασκαλίδο. Σ' αὐτὸ— ἂν προφτάσω, ἄλλως στὸ δεύτερο—θὰ σᾶς πῶ καὶ τὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα *Νέα τοῦ 1941*. Καὶ λέω ἂν προφτάσω, γιατὶ ἀκόμα δὲν ἀπεφάσισα ποιὰ μυθιστορήματα θὰ διαλέξω τελειωτικά, ἀπὸ τὰ δέκα ποὺ ἔχω... ὑποψήφια.

Ναί, ***Θαλασσόλυκε***, τὰ καλοκαίρια τῶν παιδιῶν εἶναι ἀπάνω-κάτω τὰ ἴδια, ἀλλὰ οἱ χειμῶνες εἶναι διαφορετικοί, ἀπειδὴ ἀλλάζουν κάθε χρόνο τάξη, προχωροῦν' αὐτὸ εἶναι σωστό.Δὲν παραβέχομαι ὅμως πὼς τὰ καλοκαίρια περνοῦν πιὸ γρήγορα. Ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν Ἰσόνιο μοῦ γράφουν : «τί γρήγορα ποὺ πέρασε κι' αὐτὸς ὁ σχολικὸς χρόνος! χτὲς μοῦ φαίνεται πὼς ἀνοιξε τὸ σχολεῖο μου, κι' αὔριο κλείνει!» Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ὄ,τι, διευθύνσεις δὲν θέλω. Καλύτερα νὰ παρακαλέσῃς τὸν πατέρα σου νὰ μὲ σωστήσῃ στὰ παιδιά.

Ἐγώ, μοῦ φαίνεσαι κάπως ὑπερβολικός. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντός σου μπορεῖ νὰ τὰ κάνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀχληρά, ἀλλὰ ὄχι βέβαια διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως. Ἡ εὐχαρίστησῃ ποὺ σοῦ προξενεῖ ἡ Ἀγγλίδα σου μὲ τὰ παιήματα ποὺ σοῦ μαθαίνει, σὲ κάνει ἴσως νὰ βλέπεις τόσο πεζοὺς τοὺς ἄλλους. Βεβαίως τὰ roman, romanesque, romantique, romantisme ἔχουν ὅλα σχέσῃ μεταξύ τους.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, παλιό μου *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι*. Ὥστε τώρα ἔχεις γιὰ 4 μηνῶν, ποὺ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ βρῇ στὴ βιβλιοθήκη σου 17 χρυσοδέτους τόμους μου, καὶ χωριστὰ αὐτοὺς ποὺ σχηματίσεις ὁλοένα, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖς νὰ μὲ παίρνῃς ἀκόμα . . . γιὰ σένα. Ναί, εἶναι ἕνα ρεκόρ. Χαριτωμένο παιδάκι ὁ Γιωργάκης σου, νὰ σοῦ ζῆσῃ. Ἀξίζει ποὺ τὸν βάζω στὴν πινακοθήκη Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Κόκκινη Αὐτοκράτειρα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς κι' ὁ κ. Βενόπουλος. Ὦ, ναί, ποτὲ δὲν εἶν' ἀργά. Ἐπέτυχες στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις ; Ἀφοῦ τὰ Νομικὰ θᾶταν γιὰ σένα «ἡ ἰδανικὴ ἐπιστήμη» ἂν ἤσουν ἄντρας, δὲν ἔκαμες ἄσχημα ποὺ ἀποφάσισες νὰ τὰ σπουδάσῃς. Σήμερα, βλέπεις, ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ εἶναι καὶ γιὰ γυναῖκες.

Σὲ συγχαίρω, ***Ζίφουνα***, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς εἰσαγωγικὲς τοῦ Πανεπιστημίου. (Δὲν τὴν ἤξερες ἀκόμα ὅταν μοῦ ἔγραφες, ἀλλὰ τὴν ἔμαθα ὕστερα). Στὶς Συλλογὲς Πνευματικῶν Ἀσκήσεων κάνει τώρα κάποια διαλογή : ἀπὸ τὶς καλύτερες δημοσιεύω κάθε φορὰ περισσότερες. Καὶ πάλι, δὲν θὰ κοιτάξω μόνο τὸν ἀριθμό, ὅταν θὰ βγάλω τ' ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα. Θὰ προτιμηθοῦν δηλ. ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὶς ὡραιότερες, καὶ πρὸ πάντων Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύθηκαν ὅπως στάλθηκαν, χωρὶς πολλὰ διορθώματα ἀπὸ τὸν Ἀναντία, ποὺ αὐτὸ βέβαια εἶναι τὸ σπουδαιότερο.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ***Ἠλιαχτίδα***, ποὺ καταγίνεσαι τόσο μαζί μου κι' ἐλπίζω νὰ μὴν πάψῃς. Ἔννοια σου καὶ τὰ μαθήματα τῆς Γ' δὲν θὰ σοῦ φανοῦν καθόλου δύσκολα, γιατὶ εἶσαι πολὺ καλὰ καταρτισμένη. Ὄχι, δὲν ἔλειπε τό...1940. Ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα μὲ τὶς κρίσεις σου γιὰ τὸ δωδεκασέλιδο, Ἡ «Σκῦρος» τῆς κ. Πέρδικα βρίσκεται στὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀλλὰ εἶναι ἀκριβή : 300 δραχμὲς τὶς δίνεις ; Ὅλα ὅσα μοῦ ἔστειλες θὰ δημοσιευθοῦν σιγὰ-σιγά.

Μὰ ναί, ***Δύνῃ Κυριγένη***—γιατὶ ἄφησες τὸ ψευδώνυμό σου ;—πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς καὶ γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶς τὰ ἑλληνικά σου, ἀφοῦ εἶσαι σὲ γαλλικὸ σχολεῖο. Νὰ μοῦ στέλνῃς καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. Χάρηκα γιὰ τὶς προόδους σου καθὼς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Εὖχομαι νὰ περάσετε ἔτσι καλὰ κι' ἐκεῖ ὣς τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Χαίρω, ***Πατρινὸ Διαβολάκι***, ποὺ ἄκουσες τὴ συμβολή μου κι' εἶχες τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα. Βέβαια, ἡ τελευταία τάξῃ τοῦ Γυμνασίου ἀπαιτεῖ πολὺ διάβασμα καὶ γιὰ τὸ ἀδιλυτήριο, μὰ καὶ γιὰ τὶς εἰσαγωγικὲς στὸ Πανεπιστήμιο ὕστερα. Ἐλπίζω κι' εὐχομαι νὰ μὴ σαρώσῃ ὁ πόλεμος «τὶς σκέψεις σου ποὺ τὶς κρατεῖς καλά». Καὶ στὴ φίλη σου ἐπίσης, ἀφοῦ τὶς ἴδιες «σκέψεις» ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον.

Λύρια, τὸ ψευδώνυμο ἦταν ἐλεύθερο καὶ σοῦ τὸ ἐνέκρινα. Ἀλλὰ πῶς τὸ ἐνοεῖς ; τὰ Λύρια ἢ ἡ Λύρια ; Τὰ κρίνα ποὺ λές νομίζω πὼς λέγουνται λείρια, μέ. σι. Χάρηκα πολὺ γιὰ τὴ γνωριμιά σου. Καὶ βέβαια πρέπει νὰ μᾶγαπᾶς πολύ,ἀφοῦ σ' ἕναν παλιό μου τόμο πρωτάμαθες νὰ συλλαβίζῃς, σκυμμένη στὸ πλάϊ τοῦ μπαμπᾶ σου, παλιοῦ Διαπλασόπουλου. . . Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Σκυριανόπουλο, μὲ τὸ γραμματάκι σου ἔλαβα 10 δραχμὲς καὶ πίστωσα τὸ λογαριασμό σου. Ἀλλὰ ἔχω ἄλλα δυὸ μεγάλα, τὸ K7 καὶ 01. Καὶ ξέρεις πόσα θέματα θίγεις σ' αὐτά ; Τουλάχιστο δέκα. Ἀδύνατο νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' ὅλα ! Καὶ περιορίζομαι νὰ σοῦ πῶ πὼς χάρηκα μαθαίνοντας πὼς ἡ θελκτικὴ Ἀμέρσα τ' Κωστῆ εἶναι γιαγιά σου, (κωμάρωσε «ποὺ τὴν πέρασαν καὶ στὶς ἐφημερίδες», ἔ ;) καὶ πὼς τὴ λέῃ ἐκεῖνη βέβαια ὅτι θὰ τὴν ἐδημοσίευα οὔτε ὁλάκερη οὔτε χωρισμένη, γιατὶ στὸ τέλος κάνει ἕνα ἄσχημο λογοπαίγνιο.

Σὲ συγχαίρω, ***Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος***, ποὺ ἤρθες πρώτη στὴν τάξῃ σου καὶ πῆρες καὶ βραβεῖο—ἀργὰ κάπως,ἀλλὰ φταῖς

ἐσὺ ποὺ ἀργῆσες νὰ μοῦ τὸ γράψῃς. Ναί, τὸ καλοκαίρι — ποὺ τόσο ὡραῖα τὸ πέρασες—φέρνει τεμπελιά· τὸ σχολεῖο ὅμως βάζει πάλι σὲ τάξῃ, καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα τακτικά. Καὶ κάτι ἄλλο : στὸ γράμμα σου δὲν βλέπω τὸνομά σου, μόνο τὸ ψευδώνυμο. Μὰ δὲν εἴπαμε πὼς πρέπει νὰ εἶναι ἀχώριστα ;

Ἀπὸ τὸ κάπως δυσανάγνωστο ἀλλὰ χαριτωμένο γράμμα τοῦ ***Στραβόξυλου*** :«Κάθε πρωί, τὸ ***Στοιχ. Δάσος*** πάει καὶ παίρνει τὸ ***Ζέφυρο***, οἱ δύο τό ***Στοιχ. Καράβι***, οἱ 3 μιὰν ἄλλη φίλη μας ποὺ δὲν εἶναι Διαπλασοπούλα καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὴν ξεσπαθώσουμε, οἱ 4 ἐμένα, οἱ 5 τὴ ***Σπίθα***, κι' οἱ 6 ξεκινᾶμε μαζὶ γιὰ τὸ σχολεῖο». Τί ὡραία συντροφιτσα! . . Ἔλαβα καὶ τἄλλο της γράμμα, ἀλλὰ «ὁ κ. Χῶρος» δὲν ἐπιτρέπει ἀπάντησῃ.Θὰ τῆς πῶ μόνο, καθὼς καὶ στὴ ***Σπίθα*** (περαστικά!) γιὰ τὰ δημόνυμά τους θεατρικὰ ἔργα, δηλαδὴ τὸ «Στραβόξυλο» καὶ τὴ «Σπίθα» ποὺ βάλανε στοίχημα ποιὸ εἶναι τὸ ὡραιότερο, πὼς δυστυχῶς δὲν τὰ εἶδα καὶ δὲν ξέρω.

Ἐδῶ σταματῶ, γιατὶ ὁ χῶρος ἐῶν ἐκτενῶν ἀπαντήσεων τελείωσε. ***Μωραϊτοπούλα***, χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφῃς; μὰ καὶ γιὰ τὸ βαθμό σου ποὺ δὲν ἦταν καθόλου μικρός.—***Καρδερίνα***, μήπως σοῦ ἀπάντησα ἀφοῦ ἔστειλες τὸ γράμμα τοῦ Ὀκτωβρίου ;—***Χιονοθέλλα***, εἶδα τί ὡραῖα πέρασες στὴν κατασκήνωσῃ σοῦ ἔστειλα 6 τετράδια.— ***Ναΐς***, ὄχι δά, καὶ νὰ τσαλακωθοῦν λιγάκι στὸ ταχυδρομεῖο δὲν πειράζει.— ***Μηδὲν Ἄγαν***, χαίρω ποὺ πέρασες τόσο καλὰ στὴ Θήβα.— ***Νίκη***, μὰ βέβαια, στὴν ἡλικία σου μπορεῖς πιὰ νὰ τὰ διαβάζῃς ὅλα, καὶ πόσο θὰ εὐχαριστιέσαι !— ***Καπετὰν-Τρομάρα***, κι' ἡ ὁ. Ταρσούλη εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ σ' ἐγνώρισε· στὸ στούντιο μὲ τὴ μαμμά σου, ἔ ; — ***Μικρὴ Βιρτουόζα***, τὰ ἔλαβα ὅλα· δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ λέξῃ ὁ ***Β.Χ.*** δὲν εἶναι Διαπλασόπουλο.— ***Πληγωμένε Ἀετέ***, ἐν τάξει· σοῦ ἄρεσε ἡ ἑβδομάδα τῆς Ἀπογραφῆς γιὰ τὸ καθησιό, ἔ ; —***Δοξασμένη Ὕδρα***, χαίρω πολύ, περιμένω.—***Ρεπόρτερ***, καὶ σὺ ἀπὸ τὸ καθησιὸ τῆς Ἀπογραφῆς ἀπωφελήθηκες γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ. — ***Πειρακτήρι***, περαστικά· στὶς ἐρωτήσεις σου ὄχι·—καλὰ μου παιδιά, ποὺ μοῦ γράφατε πολλὰ κι' ὡραῖα, ἀρκεσθῆτε σήμερα σ' αὐτὰ τὰ λίγα· περισσότερα, ἐλπίζω, ὅταν μοῦ ξαναγράφετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς: « Στὸν Κινηματογράφο », « Ἀντίλαλοι », «Τὸ κάρρο κι' οἱ λαγοί», «Χειμωνιάτικα βράδυα», «Βράδυ στὸ Σηκουάνα», «Ἡ φιλόδοξη φωτιά», «Μουσική», «Γαλήνη», «Φθινοπωρινὸ τραγοῦδι», «Ἔφυγες», «Μιὰ ἱερὴ στιγμή», «Θάνατος», «Θλίψη», «Ἀνεμῶνες στὸν ἄνεμο» «Βραδυνὴ Εἰκόνα», «Νόστιμον ἦμαρ», «Μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς», «Τῆς ψυχῆς καθρέφτης», «Ὁ χωρικὸς καὶ τἀγγοῦρια», τὸ «Ἀντίκρυσμα μιᾶς εἰκόνας», «Φθινοπωριάτικη εἰκόνα», «Ἡ κυρὰ-Μαρία», «Καρυδόφλουδα», «Πῶς τὰ ἔδγαλαν», «Ὁ μικρός μου ἀδελφὸς» καὶ «Τ' ἄγνωστο ζητῆσα».

Ἀπορρίπτονται : « Σκέψεις » τοῦ ***Ἀν. Γ. Χ. Π.*** Ἀνακατωμένος ὁ ἐρχόμενος. Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ ἴδιος ὁ ***Α. Π.*** κατολάβαινε τί ἤθελε νὰ πῇ ὅταν τὸ γραφε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ στέλνετε κομμάτια σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία σας καὶ μὲ τὶς ἱκανότητές σας κ' ἄφῆστε τὶς μοντέρνες τεχνοτροπίες γι' ἀργότερα.—«Δρόμος μετ' ἐμποδίων» τοῦ ***Ἀδολάρ***. Θὰ ἦταν πολὺ χαριτωμένο, ἂν εἶχε ἄλλο γράψιμο, πιὸ ἁπλωτό, πιὸ ἄνετο, τὰ ἐπεισόδια νὰ μὴν ἔρχονται τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο τόσο κοντά. Ἔτσι ποὺ εἶναι γραμμένο μοιάζει σὰν περίληψῃ. — «Ἕνα θῦμα τοῦ καθήκοντος» τοῦ ***Τσιριγώτ. Διαβολάκι.*** Μίμησῃ ἀπὸ ἕνο διήγημα, ἀλλὰ γραμμένη μὲ πολὺ ὑπερβολικὸ καὶ ἀπίθανο τρόπο. Ὁ καπετάνιος, ἂν ἤξερε πὼς ἡ σωτηρία τοῦ καραβιοῦ καὶ ὅλων ποὺ ἦταν μέσα κρεμόταν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ φλόκου, θὰ πρόσταζε ἁπλούστατα ἕνα-δυὸ ναῦτες νὰ πᾶνε νὰ τὸν ἀνοίξουν, χωρὶς νὰ τοὺς ρωτήσῃ ἂν ἤθελαν ἢ ὄχι. — «Στὸν Ἀναντία» τοῦ ***Ἐγώ***. Ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά του, γιατὶ ἡ Κυριακὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἔγινε.Ἀλλὰ καὶ τότε ποὺ τὸ ἔλαβα δὲν θὰ τὸ ἔβαζα, γιατὶ ἀρχίζει μὲ τὴ φράσῃ «Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ» ἐνῶ στάλθηκε στὴ μέσῃ τοῦ χρόνου. Πάντως ὁ Ἀναντίας εὐχαριστεῖ τὸν ***Ε.*** γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔκανε.— «Διαγώνισμα φυσικῶν» τῆς ***Κόκας***. Παρὰκαιρο.Πολὺ παιδιάστικο γράψιμο. Δοκίμασε νὰ στείλῃς τίποτε ἄλλο, πάλι ἀπ' τὴ δικῆ σου τὴ ζωή. Ἔχω στὰ χέρια μου ὅσα κομμάτια ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα (ἰσχύοντα μέχρι 31)12)40. Πειραχτῆρι, ἀ. (ΙΧ). Μαῦρος Ἀετός, ἀ. (ΓΣ). Βοσκοπούλα τοῦ Μετσόβου, κ. (?;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδ. Φρανσίνα, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Τόσον Κριθαρᾶν*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· τὸ σκίτσο σου «Στὸ ψέρεμα» ἄτεχνο·) ***Ἰσπότην Δαγκαρντὲρ*** (τὸ κατήργησα γιατὶ δὲν ἐψήφιζαν πολλοὶ καὶ δὲν εἶχε πιὰ οὔτε σκοπὸ οὔτε γοῦστο· ἔλαβα καὶ τὴν ἀπάντησή σου στὸν Διαγ. Φωτογραφίας·) ***Σείριον*** (μαζὶ μὲ τὸ βραβεῖο, ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 84)· ***Μουσίτσαν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Πειροιώτισσαν*** (περιττὸ νὰ παντήσῃ στὸ γράμμα σου ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου· εἶναι «κατόπιν ἑορτῆς», ἔ ;) ***Τσάρον*** (λυσάχαρτο καὶ τετράδια ἑστειλα·) ***Μορφέα*** (παραγγελία σου γιὰ τετράδια δὲν ἔλαβα·) στὸ ἄλλο σου γράμμα θὰ παντήσω μεθεύρο·) ***Παπουτσωμένον Γάτον*** (ἔλαβα τοῦ 31 καὶ τοῦ 32·) ***Βέρθερον*** (ἀρκετὰ καλὰ σχεδιασμένο· ἀλλὰ ὁ παππούς δὲν ἔχει τὸν συνηθισμένο, τὸν κλασσικὸ νὰ ποῦμε τύπο — φαλακρός, ἀσπρογένης, κυρτός—καὶ φαίνεται μᾶλλον σὰν πατέρας·) ***Ἠλιοβασίλεμα*** (ναί, αὐτυχισμένο τὸ τέλος τοῦ «Γιάννη Καστέρα», happy end ὅπως τὸ λένε οἱ "Ἄγλοι· σοῦ ἑστειλα γιὰ τὸ βραβεῖο σου λυσόχαρτο·) ***Μεξικάνον καὶ Ναυπηγὸν*** (ἐξετέλεσα καὶ περιμένω· ἰσχύουν ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· χρήματα στέλλονται καὶ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή·) ***Ἀφρόκριτο*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία καὶ τὴν ἀπόφασή σου· σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶχε ἄλλοτε κι' ἡ μητέρα σου· τί καλά!) ***Φοῖλτων*** (μπορεῖ νὰ εἶσαι «φλύαρος», ἀλλὰ σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτό· χαίρω γιὰ ὅλα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Ἄγιν*** (θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο, γιὰ νὰ μάθῃ κι' ἡ ***Μόνα Λίζα*** αὐτὸ τὸ παρίεργο·) ***Φαλαγγιτάκι*** (ἔχει καλῶς, ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Αἴγλην*** (γιατὶ δὲν ταιριάζει ; «τρέχεις, στέκεσαι» ἔχουν ὀξεῖα· «σταθῆς, περπατῆς» ἔχουν περισπωμένη·) ***Ὀνειροσόλον*** τοῦ ***Ταϋγέτου*** (ἑστειλα 2 μόνο τετράδια, γιατὶ ἡ Ἀγγελία ἔκανε δρ. 12 κι' ὄχι 6·) ***Μπούλν*** (γιὰ νὰ φαίνεται κι' αὐτὸ τὸ τόσο γνωστὸ ψευδώνυμο·) ***Ἴσιδα***, ***Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι τῆς 26 Δεκεμβρίου.

585. Λεξίγριφος

Αὐτὸ μᾶς φέγγει μέσ' στὸ σπίτι,
Μ' ἂν ἑνωθῇ μὲ ἄρχαιο θεὸ
(Κι' ὅπως τὸν λέει ἡ νέα γλῶσσα),
Θὰ φέξῃ εὐθὺς στὸν οὐρανὸ
Ἄστρο λαμπρὸ μέσα στὰ τόσα.

Σεμίραμις

586. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι ζῷο φορτηγό·
Ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Καὶ κατόπι τὸ λαιμό,
Τοῦ Αἰγαίου νησὶ προβάλλει.

Κέρβερος

587. Μεταγραμματισμὸς

Μάναπνέεις καθὼς πνέω·
Καὶ καλὴ δροσιὰ σοῦ δίνω·
Μ' ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Γλυκοὺς ἤχους τότε χύνω.

Κέρβερος

588. Ἀναγραμματισμὸς

Κάτι τὸ ὑποθετικὸ
Ἂν τἀναποδογυρίσῃς,
Μὰ χωρὶς καὶ νάπορῆσῃς,
Θὰ τὸ κάμῃς δεικτικό.

Σεμίραμις

589. Κρυπτογραφικόν

123456789	=	Μέγας ἐπιστήμων.
2 6 2 6 9	=	Ἀρχηγὸς ἐκκλησίας.
3567139	=	Ἀρχ. λυρ. ποιητής.
46226519	=	Φυτὸν σαλατικόν.
5 6 2 7 8 9	=	Ἐπαγγελματίας.
6 5 7 6	=	Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
7 6 9 9 3 9	=	Ἰταλὸς ποιητής.
8 9 6 1 6 9	=	Προφήτης.
9 2 6 5 7 8	=	Πόλις τ. Ἑλλάδος.

Ἀηδόνι τῆς Τήνου

590—595. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ.:

1, Βλῆμα ἀρχαίου ὅπλου—2, Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ—3, Ἡγιασμένος—4, Ὅπου ψήνεται ὁ ἄρτος—5, Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων—6, Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Δοξασμένο Νησί

596. Φωνηεντόλιπον

τ—ὄντρ—π—πρῆς—στν—πρτ—σ—φτρν

Ἀηδόνι τῆς Τήνου

597. Γρῖφος

```
      Χ
            τι
Χ     Χ     τι    τι          γρίππη
      ι           ς      αἰ    τύφος
Χ     Χ     τι    τι          ἴλαρὰ
      Χ           τι
```

Ἀκρίτας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

398 Φιλοπολίμην (φιλῶ, ποιμήν).— 399. Δάκος-Δράκος.—400. Λέσβος-λέμβος.— 401. Ὁ Ρῶμος, ἡ Ρώμη.—402-403. ΔΙΑΠΔΑΣΙΣ (ἰασπις, ἀσπίς, πλάσις, Λαπλάς, Σπά). — 404-409. Διὰ τοῦ Ε: ***ἀετός, μένος, ἐρίζω, λέξις, ἐγώ***. — 409. ΝΙΟΒΗ (Νηφάλιος, Ἴλαρός, Ὄφελος, Βάθος, Ἠδύς).— 410. ***Οἱ μεγάλοι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἑπτά***. (Ἀκούεται ἀναγινώσκομένων κατὰ σειρὰν τῶν τεσσάρων φράσεων).

Γ Ρ Ο Σ Ι
Ρ Η Ν Ο Σ
Ο Ν Ο Μ Α
Σ Ο Μ Π Α
Ι Σ Α Α Κ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 847]

Εὐχαριστῶ ὅσους-ες μοῦ ἔστειλαν τετραδιάκια. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες.
Χιονοθύελλα

[Μ' — 848]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετοῦμε ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια. Στείλατε πρῶτοι: Κον Διον. Καρβελλᾶν, Τήνου 4 Ἀθῆναι (8) διὰ
Ἀφρόκηρινο, Φούλτων

[Μ' — 849]

Ἀρπη, τὸ κομμάτι σας «Ἡ ἄλλη πατρίδα» ὡραιότατο. Θερμὰ συγχαρητήρια.
Ἠλιαχτίδα

[Μ' — 850]

Μόννα Λίζα, Νάρκισσε, Μικρὲ Ἀεροπόρε, εὐχαριστῶ θερμά.
ΑΓΙΣ (*Ἅρμα τῆς Νίκης*)

[Μ' — 851]

Μάκη, τί γίνεσαι; σὲ τρία γράμματά μου καμμιὰ ἀπάντηση. Γιατί; ἀνησυχῶ.
ΑΓΙΣ

[Μ' — 852]

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, ζητῶ ἐπιμόνως τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Διεύθυνσίς μου: (Μ-400). *Μωραϊτοπούλα*

[Μ' — 853]

Στοιχειωμένο Δάσος, Κάδε, Βοναπάρτη, γύρισα ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Γράψτε μου στὴ διεύθυνσι (Μ-400). *Μωραϊτοπούλα*

[Μ' — 854]

Τσάρε, δὲν καταλαβαίνω· γράψε ἐκτενέστερα! Ἐλδιάτη, Σίφουνα, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; *Καρδερίνα*

[Μ' — 855]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι, χαιρετῶ φιλικὰ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμο.
Μικρὴ Βιρτουόζα

[Μ' — 856]

Σκυριανόπουλο, βρῆκα τὴ δεκάτη Λευκὴ Λέξη. *Μικρὴ Βιρτουόζα*

[Μ' — 857]

Ἰδεῶδες, φαίνεται πὼς εἶσαι πραγματικά... Ἰδεῶδες διαπλασόπουλο. Ἡ (Μ' 785) πνευματικωτάτη! Ἰδιαιτέρως ἐκεῖ ποὺ ἀποτείνεσαι στὸν Ταυρομάχο! Συγχαρητήρια. *Μικρὴ Βιρτουόζα*

[Μ' — 858]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλον τὸν Διαπλασιόκοσμο. Ἀπαντῶ ἀμέσως. Δ/σις: Γεώργ. Κωστόπουλον, Μιχ. Βόδα, 164, Ἀθήνας (8).
ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

[Μ' — 859]

Κίτρινη Ἀράχνη, Βιβιάνα, Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ δῶρα Σας. Ἦσαν ὑπέροχα!
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 860]

Πρασκοπάκι, σοῦ στέλνω χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.
Φοῖνιξ

[Μ' — 861]

Μὶς Ἥνη, Μάρκο Μπότσαρη, Νέλσωνα, Ρολάνδε, Σείριε, γιατὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκι; *Φαλαγγιτάκι*, ἔλαβα, εὐχαριστῶ. *Φοῖνιξ*

[Μ' — 862]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Προσελήφθη ὡς τακτικὸν μέλος ὁ «*Μαραθωνομάχος*».

[Μ' — 863]

Τσουκνίδα... S.O.S... S.O.S... γράφε τάχιστα! Δ/θυνσις: [Μ' 702]
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 864]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Ἀλληλογραφῶ μὲ διαπλασόπουλα-ες κάτω τῶν 15 ἐτῶν. Δ/σις: [Μ'—624].
Ξανθὴ Κορφιατοπούλα

[Μ' — 865]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Λαγκαρντὲρ, ἀποστρεφόμαστε τὶς ἀποκαλύψεις, τοὺς ἀσχολουμένους μὲ αὐτὲς καὶ τοὺς... ἱππότες. *Διαπλασόκοσμε*, οἱ *Ἀριστοκράτες* δὲν εἶναι «μαθητάρια» (δὲν πῆγαν ἀκόμη σχολεῖο!!!) καὶ φυλαχθῆτε. Βάρθερε, ἀνήκεις στὸ παρελθόν· λοιπόν... «Μόκο».

[Μ' — 866]

Βιβιάνα, ἡ μεγέθυνσις τελείωσε. Θαῦμα σωστό!.. *Κίτρινη Ἀράχνη* περιμένω γιὰ τὸ τρίτο κάδρο.— ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 867]

Διαγωνισμὸς ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑΣ: ΔΗΝΙΑΘΑ, ΣΤΟΣΦΙΑ, ΠΡΑΣΗΤ. Νὰ διαβασθοῦν τρεῖς ἑλληνικὲς πόλεις. Συμμετοχὴ 4δραχμος, Δ/σις [Μ'—650]. Προθεσμία δίμηνος. Περιμένουμε.

[Μ' — 868]

Προκηρύσσουμε πρωτότυπο διαγωνισμὸ μὲ θέρα: *Τί σᾶς θυμίζουμε*. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ δδραχμη. Προθεσμία 30 Δεκεμβρίου. Δ/σις: Λουΐζα Μάτι, Κίου 10-Α, Ἀθῆναι. *Τὰ κέρδη θὰ διατεθοῦν δι' ἐγγραφὴν ἀπόρων παιδιῶν εἰς τὴν Διάπλασιν.* «ΦΟΙΝΙΚΕΣ»

[Μ' — 869]

Διορίζεται ὡς Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου μας τὸ *Αἰὲν Ἀριστεύειν*.
«ΦΟΙΝΙΚΕΣ»

[Μ' — 870]

Μάρκος Μπότσαρης = Ραφτόπουλος. Ὀλυμπιονίκης = Καναβός.
Ἱππότης ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' — 871]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ καρτόδλες. Δ/σις: Τάκην Ν. Ρουμελιώτην, Σπάρτην.
Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου

[Μ' — 872]

Περισκόπιο: Ἡ βραδυγλωσσία σᾶς ἔλειψε· τώρα τὴν ἀποκτήσατε (Μ.-762) — *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*: Πνευματώδη νεανία, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, ποιὸν εἶχαν πατέρα; — *Φαλαγγιτάκι*: «Ἰσχυρισμοὶ ἄνευ ἀποδείξεων, τίνα ἰσχὺν ἔχουσιν;»...
Πράσινο Ἄλογο

Γ.Γ. Ἂς ὄψεται ὁ τυπογράφος, ποὺ τυπώνει λάθος τὰ ρητά μου.

[Μ' — 873]

Πειραιώτισσα, δέξου τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια γιὰ τὴν τόσο καλοδιοργανωμένη παράσταση τῶν Ἐξηντάχρονων στὸν Πειραιᾶ.
Πανελλήνιος Πόθος

[Μ' — 874]

Ὀλυμπιονίκη, στοὺς Ὀλυμπιακοὺς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ «συκοφαντεῖν». Λοιπὸν σὲ τί ἀνεδείχθης Ὀλυμπιονίκης;
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

[Μ' — 875]

Ἰδιαίτερα εὐχαριστοῦμε τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ τίμησαν τὴ γιορτὴ μας τῶν *Ἐξηντάχρονων* τοῦ Πειραιῶς. *Πειραιώτισσα*

[Μ' — 876]

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ (Μ 483).

[Μ' — 877]

Διαπλασόπουλα-ες, παρατείνω τὸν διαγωνισμό μου (Μ. 484) ἐπὶ μῆνα. Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος, τὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς σου; Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες.
ΜΟΡΦΕΥΣ

[Μ' — 878]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Τοὺς διοργανωτὲς τῶν Ἐξηντάχρονων τοῦ Πειραιᾶ συγχαίρουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά.

[Μ' — 879]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
«*Πειραιώτισσα*», «*Ροδοπέταλα*», «*Βασσάλου*», ἰδιαίτερα συγχαρητήρια γιὰ τὸ παίξιμό σας — "*Ἄλογο!!!* Περιττὰ τὰ συλλυπητήρια.. ἔ;

[Μ' — 880]

Μὶς Ἥνη, ἐὰν μὲ ἀποκαλύψῃς θὰ σοῦ στείλω καραμέλες. *Τρελλούτσικος*

[Μ' — 881]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλον τὸν Διαπλασιόκοσμον. Δ/σις: (Μ. 726).
Τρελλούτσικος

[Μ' — 882]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Ἀπόσπασμα πρακτικοῦ συνεδριάσεως τῆς 18ης τρέχοντος: «Ἀπαλλάσσομεν τῶν καθηκόντων του καὶ διαγράφομεν ἀπὸ τὸν σύλλογον τὸν τέως πρόεδρον Ταυρομάχον, διότι ἀπείλησε ὅτι θὰ διαλύσῃ τὸν σύλλογον, ἂν δὲν ὑποταχθοῦμε εἰς τὴν γνώμην του ...».

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: πρόεδρος «*Νέο Φροῦτο*», γραμματεὺς «Ἐτὲ Ρεξέμ», ταμίας «*Μαραθωνομάχος*».

[Μ' — 883]

Ταυρομάχε, Ἰδεῶδες, «Θέατρο» μέσα στὸ Θέατρο;!;...—Νέο Φροῦτο,... Πάλιωσες! ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 884]

Ρολάνδε, καλῶς ἦλθες.— Κολλεγιόπαις; ἀνταποδίδω διὰ Τρελλὴ Ἀρσακειάδα: λέγεσαι Νικολόπουλος;! — Πανελλήνιος Πόθος=Χάκας. *Ξανθὸς Ἱππότης*.

[Μ' — 885]

Πράσινο *Ἄλογο*, ἡ (Μ' 628) καὶ (Μ' 570) λέγουν πολλά. Δὲν λέω ὅμως τίποτα. Ἄλλη φορὰ προσεκτική.
ΚΑΣΣΙΟΣ-ΕΒΕΡΕΣΤ

[Μ' — 886]

Διαπλασόπουλα, ἡ «*Διαπλασιακὴ Συντροφιὰ*» κατέρχεται στὴν κίνησι σὲ λίγο καιρό. Δεχόμαστε μέλη. Δ/σις: Νικόλαον Φελουτζῆ, Σφακτηρίας 50, Πειραιᾶ, διὰ Κάσσιον.
ΚΑΣΣΙΟΣ—ΕΒΕΡΕΣΤ

[Μ' — 887]

Μαγεμένο Δοξάρι, σαθγραφᾶ! Γράφε μου Πειραιᾶ. ΚΑΣΣΙΟΣ

[Μ' — 888]

Τσάρε, εὐχομαι δπερκκτονταχρονισμόν! Νίλς, κατηγορεῖσαι ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ ἐν τοῖς... γραφείοις (!!!)
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 889]

Κατερχόμενος ἀπὸ τὰ ὕψη, στὸ Διαπλασιακὸ οὐρανό, χαιρετῶ ὅλους-ὅλες.
ΜΑΥΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

[Μ' — 890]

Διαγωνισμὸς ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ [Μ'—599] παρατείνεται 30 Νοεμβρίου. Ἐνδιαφερόμενοι *στείλατε*. ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

[Μ' — 891]

Περιμένω Μ. Μυστικὰ ἀπ' ὅλους-ες στὴν [Μ'—599]. *Μόρων*

[Μ' — 892]

Μερσεντές, Μικρὲ Ἀεροπόρε, δὲν ἔλαβα. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια [Μ'—379]
Ποδηλάτρια

[Μ' — 893]

Ἀνταποδίδω ἀποκάλυψιν. *Κεραυνὸς*=Γιαννάκης Λύχνος. Πρὸς ἐξόφλησιν ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ. *Ποδηλάτρια*

Τύποις Σεργιάδου